

Derimod er der ikke noget til hinder for at tage et kønsukorrekt fornavn som mellemnavn, hvis den pågældende i øvrigt har den fornødne slægtsmæssige tilknytning til navnet som mellemnavn, jf. Justitsministeriets cirkulære nr. 139 af 17. december 2002, § 24, stk. 2.

Tidligere var det ikke muligt på baggrund af dåbs- eller navneattester at se, om et navn blev taget som et for- eller mellemnavn. Det kunne derfor i praksis give anledning til vanskeligheder at dokumentere, om et navn, der bæres af andre i slægten, var et mellemnavn eller et 2. eller senere fornavn. Indførelsen af Den Ny Kirkebog har i vidt omfang lettet dette arbejde, da mellemnavne nu anføres i en selvstændig rubrik på DNK-udskrifter og -attester.

Der henvises i øvrigt til betænkningen, side 44-45.

3.3.2. Navnelovsudvalgets overvejelser

Navnelovsudvalget har ved sine overvejelser om, hvorvidt der bør være adgang til at tage et fornavn som mellemnavn, uanset hvilket køn navnet betegner, taget udgangspunkt i, at det kan konstateres, at der i befolkningen er en betydelig interesse for at videregive mellemnavne af denne type til senere generationer, også i tilfælde hvor den slægtsmæssige tilknytning er vanskelig at dokumentere. I en række tilfælde har der endvidere været ønske om at tillægge børnene i en søskendeflok kønsukorrekte fornavne som mellemnavn uden anden slægtsmæssig tilknytning til navnet end, at det første barn – for hvem navnet ikke er kønsukorrekt – har fået navnet som ekstra fornavn. Efter de gældende regler er det ikke muligt at imødekomme en sådan ansøgning.

I relation til udenlandsk navnetradition har problemet navnlig været, at der i arabisk navneskik er tradition for at navngive en pige med hendes fars, farfars og oldefars fornavn. Dette er baggrunden for den særlige praksis, som blev udmeldt ved Civilretsdirektoratets cirkulæreskrivelse af 2. juli 1998, hvorefter piger kan blive navngivet med faderens, farfaderens og evt. oldefaderens fornavn som 2. eller senere fornavn, hvis barnets forældre er eller har været statsborgere i et land, der følger en sådan navneskik, og hvis pigerne tillægges et egentligt pigefornavn som 1. fornavn.

Udvalget har på baggrund af de problemer, der er beskrevet ovenfor, fundet, at der er behov for at liberalisere reglerne om adgangen til at tage et kønsukorrekt fornavn som 2. eller senere fornavn/mellemnavn. Det må dog efter udvalgets opfattelse være en betingelse, at en sådan liberalisering kan ske, uden at fornavnens kønsidentificerende funktion herved forta-

bes, idet dette ville kunne have uheldige konsekvenser for den praktiske navnebrug.

Det følger heraf, at en sådan liberalisering efter udvalgets opfattelse ikke bør ske ved at give enhver mulighed for at tage et kønsukorrekt fornavn. En sådan vidtgående liberalisering ville nemlig kunne resultere i, at fornavnets kønsidentificerende funktion i realiteten ville blive ophævet.

Udvalget har i den forbindelse overvejet forskellige modeller, som liberaliserer adgangen til at tage et kønsukorrekt fornavn som 2. fornavn eller mellemnavn, og som samtidig sikrer, at fornavnets kønsidentificerende funktion ikke fortabes.

Udvalget har bl.a. overvejet en model, hvorefter det tillades at tage kønsukorrekte fornavne som 2. eller senere fornavn. Den pågældende skulle så samtidig have et 1. fornavn, der svarer til den pågældendes køn, således som dette tillades for visse etniske grupper i dag. Et 2. eller senere fornavn vil typisk fremstå som et mellemnavn, der ikke på samme måde som det første fornavn er kønsidentificerende. En sådan ordning indebærer imidlertid i realiteten, at der indføres en 4. navnekategori mellem 1. fornavn og mellemnavnet. Dertil kommer, at det ikke vil være muligt i lovgivningen at hindre, at en person, der f.eks. har et kønsukorrekt navn som 2. fornavn, i praksis alene kalder sig ved dette navn. En sådan løsning vil derfor ikke i tilstrækkelig grad sikre mod den ovennævnte risiko for fornavnets funktionstab. En sådan model kan derfor ikke anbefales.

Udvalget har endvidere overvejet, om en liberalisering af reglerne om kønsukorrekt brug af fornavne/mellemnavne i stedet kunne foretages ved at lempe adgangen til at tage et mellemnavn, hvis det navn, der ønskes, er et godkendt fornavn, herunder et godkendt fornavn, der betegner det modsatte køn i forhold til den, der ønsker navnet. Imod en sådan model kan det anføres, at den, i højere grad end tilfældet er i dag, bryder med princippet om, at man skal have en slægtsmæssig tilknytning til et mellemnavn. Heroverfor kan det imidlertid anføres, at der i dag findes en lang række fornavne, der er i brug som mellemnavne, og at det som nævnt i praksis kan være ganske vanskeligt at afgøre, om en person bærer et navn som 2. fornavn eller som mellemnavn. Dertil kommer, at der heller ikke efter navnelovens § 11 i dag stilles krav om kønskorrekthed i forhold til mellemnavne. Derimod er det en betingelse for at kunne tage et mellemnavn, at der består en bestemt slægtsmæssig (eller lignende) tilknytning til navnet, jf. § 11. Det vil sige, at det er muligt at tage et kønsukorrekt navn med fornavnspræg som